

N:o 42.

Af Herr **Gustaf Andersson**: *Om upphäfvande af 25 § i gällande förordning angående fattigvården.*

Att Kongl. Maj:ts nådiga förordning af den 9 Juni 1871 angående fattigvården, i afseende på hemortsrätt då någon person kommit i behof af fattigvård, vid tillämpningen icke motsvarat de förhoppningar man hyste vid dess tillkomst, har erfarenheten visat. 25 § i nämnde Kongl. förordning stadgar: Har någon för sig, hustru eller minderårigt barn kommit i behof af fattigvård enligt 1 § innan ett år förflutit, sedan han, till följd af inflyttning, blifvit eller bort blifva mantalsskrifven inom visst fattigvårdssamhälle, eller har den, som med afseende å tilltänkt inflyttning mantalsskrifvits inom visst fattigvårdssamhälle, dit ej inflyttat; anses han icke hafva hemortsrätt i det fattigvårdssamhälle inom hvilket han sålunda blifvit eller bort blifva mantalsskrifven, utan behåller han den hemortsrätt, han näst derförut egde. Det samma gäller, der någon, som till följd af inflyttning blifvit eller bort blifva inom visst fattigvårdssamhälle mantalsskrifven under loppet af ett år näst derförut eller näst derefter för sig, hustru eller minderårigt barn af annat fattigvårdssamhälle åtnjutit fattigvård.

Att den långa tid, som sålunda skall förflyta innan en person får hemortsrätt i det fattigvårdssamhälle, der han blifvit eller bort blifva mantalsskrifven, orsakar mångfaldiga tvister och rättegångar kommuner emellan, i fråga om ersättning för lemnad fattigvård till personer, som äro mantalsskrifne i en församling, men har hemortsrätt i ett annat fattigvårdssamhälle, hvilket i betydlig mån ökar den nog betungade fattigförsörjningen, är en känd sak.

Om, enligt mitt förmenande, den riktiga grundsats bestämdes att, i fråga om fattigvård, den, för hvilken behof deraf uppstår, hade hemortsrätt i det fattigvårdssamhälle, hvarest han senast författningsenligt

blifvit eller bort blifva mantalsskrifven, skulle fattigvårdsprocesser, om icke helt och hållet uteblifva, dock mera sällan förekomma.

På grund af det nu anförda får jag föreslå, att Riksdagen för sin del ville besluta,

att förutnämnda 25 § af Kongl. förordningen den 9 Juni 1871 måtte upphävas och att således, i fråga om fattigvård, svensk medborgare, för hvilken behof af fattigvård uppstår, skall, med öfrige i samma förordning stadgade undantag, hafva hemortsrätt i det fattigvårdssamhälle, hvarest han senast författningsenligt blifvit eller bort blifva mantalsskrifven.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles vördsamt.

Stockholm den 27 Januari 1880.

Gustaf Andersson.

N:o 43.

Af Herr **Mannerskantz**: *Angående upplåning af 17 millioner kronor att användas till försträckningar åt enskilda jernvägsbolag m. m.*

Vid början af förra Riksdagen blef inom denna Kammare en motion af mig afgifven, hvaruti jag sökte fästa uppmärksamheten å den efter min tanke tvingande nödvändigheten, att, genom af begge statsmakterna gemensamt vidtagna kraftiga åtgärder, söka lyfta vårt samhälle upp ur det materiella svaghetstillstånd, hvaruti detsamma, genom hvarjehanda, under den näst föregående tiden inträffade och med hvar-